

# Ἡμερησίως τῶν Κυριῶν

## ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῶνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς  
**Ἡμερηίδος τῶν Κυριῶν**  
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς  
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται  
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα  
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν  
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-  
γραφα ἢ δημοσιεύματα ἢ μὴ  
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-  
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα  
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-  
λοῦσας δὲν εἶναι δεκτά. —  
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς  
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθυ-  
σαν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι  
γραμματόσημον 50 λεπτῶν  
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

### ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΣΑΠΗΡΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

### ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34

Ἀπέραντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'  
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς  
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-  
ται δεκτὴ μόνον ἔντος οκτῆ  
ἡμερῶν.

### ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ θύματα τῆς ἐποχῆς Ζ'. — Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικάγον. Ἡμερο-  
λόγιον Ἑλληνίδος ταξιδιωτῆδος ΜΓ'. — Σύγγραφοι Ἑλληνες ποιηταί.  
Σχολή Ἀθηνῶν (ὑπὸ Εὐφρασίας Κετσέα). — Ἡ κληρονόμος (ὑπὸ Σο-  
φίας Σ. Δουκά). — Ἡλίου δύσις (ποίημα ὑπὸ Κορνηλίας Α. Πρεβε-  
ζιώτου). — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή. Συναγῆ. Ἐπιφυλλίς.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν  
κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

## ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ζ'.

Ἐν ἄλλο ἐλαττήριον, πολλοῦ λόγου ἄξιον καὶ τοῦτο συντε-  
λεῖ εἰς τὴν ἐπιδεικτικὴν ἐξακολούθησιν τῶν προφορικῶν ἐξετά-  
σεων. Ἡ ἀνάγκη τῆς ἐξελέγξεως τῆς εὐσυνειδήτου ἐργασίας  
διδασκάλου διὰ τὰ δημόσια σχολεῖα καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς ἀναδεί-  
ξεως τοῦ Σχολείου διὰ τὰ ἰδιωτικά.

Ἐν σχολεῖον ἰδρύεται, ἐργάζεται εὐσυνειδήτως ἐπὶ ἓν ἔτος  
ὀλόκληρον, τελεῖ τοὺς γραπτὰς ἀνὰ τριμηνίαν διαγωνισμοὺς  
του, τὰς γραπτὰς ἐξετάσεις του. Μεθ' ὅλους τοὺς ἐλέγχους καὶ  
τὰς τακτικὰς βαθμολογίας, οὔτε αὐτοὶ οἱ γονεῖς, οἱ στενότερα  
διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν τέκνων τῶν ἐνδιαφερόμενοι εἶναι εἰς κα-  
τάστασιν νὰ ἐκτιμήσων, νὰ σχηματίζων ὀρισμένην ἰδέαν τῆς  
μορφώσεως τῶν τέκνων των. Διότι δὲν κατενόθη ἔτι παρ' ἡμῖν  
ἡ ἀνάγκη τῆς συνεργασίας τοῦ σχολείου μετὰ τοῦ οἴκου, ἡ ἀ-  
νάγκη τῆς ἀμοιβαίας ἐπικοινωνίας τῶν γονέων μετὰ τῶν διδα-  
σκάλων. Ἐκτὸς τούτου καὶ αὐτὴ ἡ πρόχειρος ἐξελέγξις τῆς  
εὐσυνειδήτου ἐργασίας τῶν διδασκόντων ἀποβαίνει ἀδύνατος καὶ  
ἐνεκὰ τῆς κατὰ τὸ πλεῖστον ἀριστίας ἢ καὶ ἀνυπαρξίας τῶν  
ἀναλυτικῶν προγραμμάτων καὶ ἐνεκὰ τῆς ἐντελοῦς ἐλλείψεως  
ἐδῶ τοῦ βιβλίου τῆς διδασκαλίας, ἐν ᾧ ἕκαστος διδάσκαλος  
ὑποχρεοῦται νὰ σημειώῃ καθ' ἑκάστην ὀρισμένως τὸ διδασθέν  
μάθημα, τὸ ὅποιον καὶ οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ μαθήτριαι σημειοῦν

ἐπίσης εἰς τὸ διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον προσωρισμένον ἔντυπον ση-  
μειωματάριον των, ἐν ᾧ δίδεται καὶ ἡ ἐβδομαδιαία βαθμολογία.

Οὕτω καὶ οἱ γονεῖς κατ' οἶκον, χωρὶς ποσῶς νὰ μεταβαί-  
νουν εἰς τὴν σχολὴν γινώσκουν λεπτομερῶς τὰ δοθέντα ἐν τῇ  
σχολῇ μαθήματα τῆς ἡμέρας καὶ ὁ διευθυντὴς ἢ ἡ διευθύντρια  
ἐλέγχει εὐκόλως τὴν ἡμερησίαν ἐργασίαν τοῦ διδάσκοντος προ-  
σωπικοῦ καὶ ὁ ἀνώτερος ἐπόπτης τῆς δημοσίας παιδείσεως δύ-  
ναται εἰς πᾶσαν στιγμὴν καὶ ὄραν νὰ ἐλέγξῃ τὴν ἐν τινι χρο-  
νικῷ διαστήματι ἐπιτελεσθεῖσαν ἐργασίαν.

Ἄλλ' ἐπεὶδὴ τοῦτο ἀπὸ ἀμέλειαν δὲν γίνεται, οὐδεὶς γινώ-  
σκει, οὔτε αὐτοὶ πολλοὶ οἱ διδάσκοντες τί ἐδίδαξαν, καὶ τί  
εἰξέυρουν οἱ μαθηταὶ των. Οἱ γονεῖς καὶ ὁ δημόσιος ἐπόπτης  
ἔτι ὀλιγώτερον. Ἀναμένουν λοιπὸν φυσικώτατα τὰς ἐξετάσεις,  
ἵνα ἀκούσων τί ἔμαθον τὰ παιδιὰ των καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἵνα  
ἴδῃ ὁ διευθυντὴς τί ἔκαμαν οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ μαθηταὶ του,  
ἵνα ἴδῃ ὁ ἐπόπτης καὶ ὁ κόσμος τί ἔκαμε τὸ Σχολεῖον. Οὕτω  
τὸ α' γυμνάσιον εἶναι καλόν, τὸ β' ὄχι, τὸ γ' ναὶ καὶ οὕτω  
καθεξῆς, ἀναλόγως πάντοτε τῆς ἐπιτηδειότητος τῶν διδασκόν-  
των εἰς ἐπίδειξιν γνώσεων, ἢ εἰς πυρετώδη προετοιμασίαν τῶν  
ἐξετασθησομένων μαθημάτων.

Διὰ τὰ ἰδιοσυντήρητα μάλιστα σχολεῖα αἱ ἐξετάσεις εἶναι οἱ  
τίτλοι τῆς εὐγενείας των, εἶναι τὰ διπλώματα τῆς ἰκανότητος  
τῶν τε διευθυνόντων καὶ τοῦ προσωπικοῦ, εἶναι τὸ μέγιστον καὶ  
ἰσχυρότατον ὄπλον των, δι' οὗ κατέρχονται εἰς τὸν τρομερὸν,  
τὸν ἐμπαθῆ πόλεμον τοῦ συναγωνισμοῦ, ὅστις κατὰ τὰ τελευ-  
ταῖα ἔτη κατῆλλε τότε χαμηλὰ, ὥστε ἡ παιδεία νὰ μετα-  
βληθῇ εἰς τὴν τοῦ ἐσχάτου εἴδους ἐμπορίαν, καὶ οἱ διευθυνταὶ  
σχολείων νὰ μεταβάλλωνται πλέον εἰς ἔρμια τῶν γονέων καὶ  
αὐτῶν τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν.

Εἶναι περιεργὸς ἡ διήγησις, ἣν κύριός τις μᾶς ἀφηγήθη κατὰ  
τὸ ἔτος τοῦτο. Ἐφερε τὴν κόρην του εἰς Ἀθήνας, ἵνα τὴν εἰσα-  
γάγῃ εἰς ὀρισμένον Παρθεναγωγεῖον, ὑπὲρ οὗ εἶχε καλὰ συ-  
στάσεις. Ἐτέλει τὴν κάθαρσίν του εἰς Ἄγιον Γεώργιον.

Ἡ πενήτημος ἐκεῖ κάθαρσις, ἦτο ὄχι μόνον δοκιμαστική κατὰ τῆς χολέρας, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς παιδείσεως τοῦ τέκνου του. Ὅλα τὰ ἄλλα Παρθενωγενεῖα τῶ ἔστελλον ἐπιστολάς ἐπὶ ἐπιστολῶν, δι' ὧν ὑποτίμων τὴν ἀξίαν τοῦ σχολείου, διὰ τὸ ὁποῖον προώριζε τὴν θυγατέρα του, καὶ φυσικὰ ὑπερετίμων τὴν τοῦ ἰδικοῦ των. Ἐπειτα εἰς τὰς τιμὰς ἐγένετο ἐν εἶδος δημοπρασίας. Ἐκεῖ σὰς τὴν δέχονται μὲ ἑκατόν, ἡμεῖς μὲ ἐννενηντα, οἱ ἄλλοι μὲ ὀγδοήντα μόνον. Οὕτω τὰ γράμματα καὶ ἡ μόρφωσις καὶ ἡ γνῶσις τίθεται εἰς ἕν εἶδος μειοδοτικῆς δημοπρασίας, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν κερδίζουν βεβαίως πολλὰ οἱ διευθυνταὶ σχολείων, χάνουν ὅμως ἀνατιρορήτως πολὺ περισσότερα οἱ γονεῖς καὶ αὐτοὶ οἱ μαθητευόμενοι. Τὸ σχολεῖον μὲ εὐθηνὰ δίδακτρα, κατ' ἀνάγκην ἀμείβει μετὰ γλισχρότητος τὸν ἐν αὐτῷ ἐργαζόμενον. Καὶ ἄνθρωπος μὲ ἀξίαν καὶ εὐσυνείδητος προτιμᾷ νὰ μὴ ἐργάζεται ἢ νὰ ἐργάζεται κακῶς καὶ νὰ ἀμολιθῆται ἐξευτελιστικῶς. Εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὰ δίδακτρα ἐξέπεσαν, ὥστε διδάσκαλοι ἐργαζόμενοι ἐξ καὶ ἑπτὰ συνεχεῖς ὥρας, ἀμείβονται μόνον ἀντὶ πενήντα δραχμῶν κατὰ μῆνα καὶ αὐτὸ δὲ ἀφοῦ ὑπηρετήσουν μῆνὰς τινὰς ἀμισθεῖ καὶ δοκιμασθοῦν. Τώρα ἡ οὕτω ἀμειβομένη διδασκαλία πῶς ἐργάζεται εἶναι εὐκολὸν νὰ ἐνοήσῃ τις. Ποῖος ζῆλος ὑπεκκαίει τὸν ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν μαθητηρίων τῆς ἐνθουσιασμὸν τῆς εἶναι ἐπίσης εὐκατανόητον. Ὡς νομίζει, ὅτι ὁ διευθυντὴς ἢ ἡ διευθύντρια τῆς ἐκμεταλλεύεται τὴν ἐργασίαν τῆς, ἵνα κερδοσκοπήσῃ ἐπ' αὐτῆς, οὕτω καὶ αὐτὴ διὰ τῆς ἀδιαφορίας καὶ ὀκνηρίας τῆς ἐπιλαμβάνεται τῆς μορφώσεως τῶν μαθητηρίων τῆς. Πρέπει νὰ μελετήσῃ, νὰ προπαρασκευάσῃ ἀπ' ἐσπέρας τὸ μάθημα τῆς ἐπαίριον, ἵνα σαφῶς τὸ μεταδώσῃ καὶ ἀκόπως τὸ ἀντιληφθοῦν αἱ μαθήτριαί τῆς. Δὲν τὸ πράττει. Ἀς κοπιᾶσιν αἱ μαθήτριά, ἅς κάμουν ὅ, τι θέλουν. Ἐπὶ τέλους μὲ σαράντα καὶ πενήντα δραχμὰς τὸν μῆνα δὲν εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ τὰς κάμῃ σοφὰς. Καὶ μόνον ὀλίγας πρὸ τῶν ἐξετάσεων ἡμέρας ἐξυπνᾷ ἀπὸ τὸν λήθαργόν τῆς, ἐπιβαρύνει τὰ παιδιὰ τῆς μὲ πυρετωδῶδη ἐργασίαν, κατωρθοῦν οὕτω νὰ πιστευθῇ, ὅτι ἐπραξέ τὸ καθήκον τῆς καὶ γονεῖς, διευθύνται καὶ ἐπόπται μένου ἐνθουσιασμένοι. Καὶ οὕτω ἀμολιθῶντες ἀπατώντες καὶ ἀπατώμενοι, γονεῖς, παιδιὰ, διευθύνται καὶ διδάσκαλοι ἐξακολουθοῦν νὰ ἐμμένουν εἰς τὰς πατροπαραδότους αὐτῶν συνήθειας, ὧν ἀποτέλεσμα εἶναι ἐκτὸς εὐαρίθμων ἐξαίρεσεων ἢ ἀγραμματοσύνη καὶ ἢ ἀμάθεια, ἥτις βασιλεύει σήμερον ἀνὰ πάσας τὰς κοινωνικὰς μας τάξεις, καὶ ἡ δυσπραγία καὶ κακοδαιμονία τῶν δυστυχῶν παιδιῶν τῶν κυριωτάτων τούτων θυμάτων τῆς ἐποχῆς ταύτης.

**ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ  
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΔΟΣ  
ΜΓ'.**

Ἐπεστρέφωμεν διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν εἰς τὴν πόλιν. Χωρὶς νὰ φυσᾷ, χωρὶς νὰ ὑπάρχουν κύματα, τὸ πλοῖον ἐκινεῖτο, ἐταλαντεύετο ἀπελπιστικῶς. Ἴσως ἢ ἐξάντησις ὁ κόπος τῆς ἡμερησίας ὀρθοστασίας συνετέλεσαν, ὥστε διὰ τὸν μικρὸν ἐκεῖνον πλοῦν νὰ αἰσθανθῶμεν ὄλην τὴν ἀηδίαν καὶ τὴν ταραχὴν καὶ τὴν ζάλην μεγάλου ταξειδίου.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἐν γένει ἡ λίμνη Michigau εἶναι πολὺ

ἐπίβουλος, πολὺ ταραχώδης, πολὺ ἐπικίνδυνος. Τόσον εἶναι τοῦτο ἀληθές, ὥστε ἄνθρωποι διαπλεύσαντες πολλάκις τὸν ὠκεανόν, φοβοῦνται νὰ ἐπιχειρήσουν τὸ μικρὸν ταξειδίον διὰ τῆς ταραχώδους αὐτῆς λίμνης. Δὲν παρέρχεται ἑβδομάς, χωρὶς νὰ ἀκουσθῇ δυστύχημα ἐν αὐτῇ, χωρὶς μήτηρ ἢ σύζυγος νὰ πενήσῃ ἐν θύμῃ.

Συμπλωτῆρές μας μεταξὺ ἄλλων ἐν νέον καὶ ὠραῖον ζεῦγος. Ἐκεινὴ ἀληθῆς ἀμαζών, μὲ δέσμην ῥόδων ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐκείνος λεπτοφυῆς, κοντός, ἐν γένει κατὰ τὸ φαινόμενον νεώτερός τῆς. Ἄλλὰ μὲ πολὺ ἐπιμελημένην ἐνδυμασίαν καὶ τρόπους καὶ συμπεριφορὰν πολὺ ἄβραν. Τύπος ὄχι ἐκ τῶν συνήθων Ἀμερικανῶν ἀνδρῶν. Ἄνθρωπος ὄχι τοῦ ἐμπορίου, ἀλλ' οὔτε τῶν μεγάλων ἐπιχειρήσεων βεβαίως, ἀλλ' οὔτε δημοσιογράφος. Κάτι τι ὡς εὐγενὴς ἀρχαίας μεγάλης οἰκογενεῖας ἀπόγονος ἴσως πρίγκηπος τινος ἢ ἐκπεσόντος ἡγεμόνος.

Ἡ προφανὴς κακοδιαθεσία μου, ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου μου, ἦτις ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἤϊζαν πλεῖστον, εἴλκυσε τὴν προσοχὴν των. Ὁ κύριος μοὶ προσέφερε φιλιδίον ἁλάτων καὶ ἡ κυρία ἐν ῥόδον. Ὁ σφραγιστὴ τὸ μοὶ εἶπεν ἐκεινὴ μὲ καλὸν, πλήρη, εὐθυμὸν γέλωτα. Ὁ σὰς ὠφελήσῃ τὸ ἀρωμὰ του περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλατα τοῦ κόσμου.

Καὶ τὸ ῥόδον ἐκεῖνο ἐγενεν αἰτία νὰ γνωρισθῶμεν περισσότερον. Ἐνίστα ἐν ἄνθος προσφερόμενον μὲ καρδίαν εἶναι ὁ ἀριστος τίτλος, ἢ εὐγενεστέρᾳ σύστασις τοῦ προσφέροντος αὐτό.

Τὶ περιέργον γλῶσσαν λαλεῖτε. Ἰσπανικὰ βεβαίως δὲν εἶναι, ἀλλ' οὔτε Ἰταλικὰ. Κάτι τι ἀβρότερον, ἀρμονικώτερον καὶ ἀπὸ τὰς δύο, προσέθηκεν ὁ κύριος. Ἦτο ἡ σειρά μας νὰ ἀπαγγείλωμεν τοὺς τίτλους τῆς εὐγενείας μας. Εἴμεθα Ἕλληνες. Ποία ἀρχαία οἰκογένεια καὶ ἀντὶ πόσων ἐνδόξων περγαμηνῶν ἰσοβαρεῖ ἡ λέξις Ἕλλην. Ἀμέσως ἢ στάσις, τὸ ὕψος, τὸ μεδίαιμα, τῶν μεθ' ὧν συνδιαλέγεσθε ἀλλάσσει. Σὰς βλέπουν ὡς κάτι τι ἱερόν, ὡς κάτι προνομιοῦχον καὶ ἐσαρκούται πρὸ αὐτῶν ὅ, τι ἢ φαντασία των ἔχει πλάσσει ἰδανικὸν περὶ τοῦ λαοῦ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ὁ Ὁμηρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐψάλλε καὶ ὁ Φειδίας καὶ Πραξιτέλης ἀναπαρέστησε.

Πρέπει νὰ σὰς ἴδωμεν περισσότερον, νὰ γνωρισθῶμεν καλλίτερον, λέγει ἡ κυρία. Ἀνέγνωσα πολλὰ περὶ ἡμῶν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας εἰς τὰς ἐφημερίδας. Καὶ μὲ τὴν συνήθη ἀφελῆ καὶ ἔμφυτον εἰς τοὺς Ἀμερικανούς φιλόξενον συνήθειαν : Ἐρχεσθε μαζί μας ; Ὁ ἐπισκεφθῶμεν ἐν ἰδιωτικῶν Λύκειον, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ οἱ δύο μας ἐξεπαιδεύθημεν. Ὁ σὰς ἀρέσῃ, ἡ σὰς εὐχαριστήσῃ ἢ ἐπίσκεψις αὐτῇ καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἀποφασίσθητε, ἐὰν θέλητε, νὰ δειπνήσητε μαζί μας.

Ἦτο ἀργὰ πλέον καὶ ἐνομιζάμεν, ὅτι τὰ μαθήματα ἡ εἶχον παύσει, ἐπειδὴ δὲ εἴμεθα καὶ κατάκοποι ἐδοκιμάσαμεν νὰ ἀποποιηθῶμεν τὴν εὐγενῆ αὐτὴν πρόσκλησιν.

Ὡ ! τὰ μαθήματα ἐξακολουθοῦν ἕως τὰς ἐξ. Εἶναι σχολεῖον ἐλεύθερον, εἶπεν ἡ κυρία. Τὰ περισσότερα τῶν μεταμεσημβρινῶν μαθημάτων γίνονται ἀπὸ τῆς 4 μέχρι τῆς ἐβδόμης.

Ὁ πόθος μου τοῦ νὰ ἐπισκεφθῶ, ἐν ἐλεύθερον σχολεῖον, τοῦ νὰ λάβω ἰδέαν τῆς ἰδιωτικῆς παιδείσεως ἐν Ἀμερικῇ μὲ ἔκαμε νὰ λησμονήσω καὶ τὴν κακοδιαθεσίαν καὶ τὸν κόπον μου. Ἀπεβιδάσθημεν εἰς τὴν ξηράν, ἀπήλθωμεν μετὰ τῶν νέων φίλων μας εἰς ἕνα ἠλεκτροκίνητον τροχιόδρομον καὶ διηρθύθημεν εἰς ὠραῖον προάστειον τοῦ δυτικοῦ διαμερίσματος τοῦ Σικάγου.

**Ἐν ἐλεύθερον Σχολεῖον**

Εἰσῆλθωμεν εἰς ὠραῖον δάσος, μὲ λίμνας τεχνητάς, ἐντὸς τῶν ὁποίων ὑπῆρχον λέμβοι καὶ γόνδολοι. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο ἀρωματισμένη καὶ συμφωνία ὀλοκληροῦ ἐτελοῦντο ἀπὸ τὰ ἀπεροπληθῆ καὶ ποικίλα πτηνὰ, ἅτινα εἶχον τὴν κατοικίαν τῶν εἰς τὸ δάσος τοῦτο. Ἐπροχωρούσαμεν πάντοτε, χωρὶς οὔτε σικὰ οἰκοδομῆς ἢ ἀνθρώπου νὰ φανῇ που. Αἶφνης πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν. Τί νὰ συμβαίη, διενότηθημεν, ἀλλ' ἐξήκλουθησαμεν νὰ βραδίζωμεν ἐν σιγῇ μεταξὺ τῶν πυκνοτάτων δένδρων. Αἶφνης μετὰ μικρὰν καμπὴν εὐρέθημεν πρὸ τετραγώνου κομψοῦ περιπτέρου. Οἱ κρότοι, ἀσθενεῖς ἐντελῶς, κρότοι ὡσεὶ ἀσφαίρων πυροβόλων ἐξεπέμποντο ἐκεῖθεν. Ἐδῶ δίδεται τὸ μάθημα τῆς σκοποβολῆς, εἶπεν ὁ κύριος. Καὶ δεκάς περίπου νεανίδων, μὲ παραστήματα εὐσταλῆ καὶ ἀνθρὰ ὠραῖα πρόσωπα, ἔβαλλον κατὰ διαδοχὴν ἐπὶ ὠρισμένου σκοποῦ, ὑπὸ τὰς ἰδηγίας μεσήλικος διδασκάλου. Ἡ παρουσία μας οὔτε πρὸς στιγμὴν κἄν τὰς ἀπησχόλησε.

Ἄσματα καὶ φωναὶ εἴλκυον τὴν προσοχὴν μας ἐκτὸς τοῦ περιπτέρου. Ἐδῶ πλέον τὰ δένδρα ἦσαν ἀραιότερα καὶ εἰς ἀπόστασιν μικρὰν διεκρίνετο λίμνη ἀραιὰ εὐρύχωρος. Πολλὰ νεανίδες περιστοιχίζον τὴν λίμνην, χειροκροτοῦσαι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν. Διηρθύθημεν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Εἰς τὴν λίμνην ὑπῆρχον δύο δεκάκωποι λέμβοι, ἐν αὐταῖς δὲ μαθήτριά ἐνδεδυμένα ναυτικὰς στολὰς καὶ κωπηλατοῦσαι ἐν ρυθμῷ, τῇ συνοδῆμα καὶ ἄσματος. Αἱ δύο λέμβοι τυνηγωνίζοντο, ἀπερχόμεναι ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σημείου καὶ παραλλήλως βαινούσαι εἰς ἕτερον. Αἱ φίλαι τῶν νικητηρίων ἐπευφήμουν, ἐχειροκρότουσαν καὶ προσέφεραν ἄνθη εἰς τὰς ἀγωνιζόμενας, ἐνῶ αἱ ἄλλαι ἐδικαιολογοῦν τὰς ἰδικὰς των. Ὅταν ἐτελείωσεν ὁ ἀγὼν ὅλοι ἐξῆλθον τῶν λέμβων καὶ αἱ νικητέσαι ἐσπευσαν πρῶται νὰ συγχαρῶσαι τὰς ἀντιπάλους των.

Ἐλθετε, ἡ ἀπροφάσωμεν καὶ τὰς ἄλλας, εἶπεν ἡ κυρία. Καὶ τὴν ἠκολούθησαμεν νομίζουσαι, ὅτι ἐγίνοντο καὶ ἄλλου λεμβοδρομίας. Μετ' ὀλίγα βήματα ἐξῆλθωμεν ἐντελῶς τοῦ δάσους, καὶ εὐρέθημεν πρὸ μεγάλης χλοοσπάρτου ἐκτάσεως. Ἐκεῖ ἔφιπποι ἀμαζόνες μὲ ραιὰς ἐσπῆτας καὶ λευκοὺς μικροὺς πικνῖνους πύλους ἠσκούοντο εἰς τὴν ἔπασιαν, τῇ συνοδείᾳ νεανῶν τῆς αὐτῆς πρὸς τὴν ἰδικὴν των ἡλικίας. Τὸ θέαμα ἦτο ὠραῖον, γραφικόν, διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐφιππων ζευγῶν ἀνῆρχετο εἰς πολλὰς δεκάδας, αἱ κινήσεις των δὲ ρυθμικαὶ καὶ ποικίλα ἐπαρουσίαζον ἐντελῶς πρωτότυπον θέαμα.

Εἴμεθα εἰς ἀληθῆ καταπληξίν. Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι τὸ ἐλεύθερον σχολεῖον τῆς Ἀμερικῆς διενουμέθη, καὶ ἐμειδιῶμεν ἀναλογιζόμενοι τί ἐντύπωσιν τοιοῦτο σχολεῖον θὰ ἐνεποιεῖ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἰδίᾳ τὰ ζεύγη ἐκεῖνα, τὰ τρέχοντα ὁμοῦ καὶ διασκορπιζόμενα ἐλεύθερα ἀνὰ τὰ διάφορα σημεῖα τῆς ἀπεράντου ἐκείνης ἐκτάσεως, ἐφανταζόμεθα τί σκανδαλώδη ἐπαναστάσιν θὰ ἐξήγειρον εἰς τὰ πνεύματα καὶ τί ὕλην θὰ ἔδιδον εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Καὶ τώρα εἰς τὸ σχολεῖον, εἶπεν ἡ ὀδηγός μας, ἥτις ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῶν παιδικῶν τῆς χρόνων εἶχεν ἐνθουσιασθῆ καὶ ἐπέτα μάλλον ἢ ἐβάδιζε πλησίον μας. Εἰσῆλθωμεν πάλιν εἰς τὸ δάσος, ἠκολούθησαμεν μικρὰν δένδροστοιχίαν καὶ ἐξῆλθωμεν πρὸ πολυτελοῦς μεγάρου γοθικοῦ ρυθμοῦ, μὲ ἀπείρους πυργίσκους καὶ ἐπάλλεις καὶ μὲ πολύχρωμα ψηριδωτά. Περιεβλάλετο τὸ

μέγαρον τοῦτο ὑπὸ στρογγύλης αὐλῆς, χλοοσπαρμένης γραφικώτατα καὶ διακοσμουμένης ὑπὸ δεκάδος παιδάκων καὶ ἀναβρυτηρίων, ἀπὸ τῶν ὁποίων τὸ ὕδωρ ἐξεπέπετο εἰς ἀργυρῆν βροχὴν λούουσαν ἀγαλμάτια νυμφῶν καὶ νηρηίδων, ἅτινα ἦσαν τοποθετημένα ἀτάκτως ἀνὰ ἀρμονικώτατα συμπλέγματα.

Μὲ κατέλαθεν ἐδῶ ἐν αἴσθημα εὐχάριστον, ἠδονικόν, ἀναψυχῆς καὶ εὐεξίας. Ἀνέπνεον μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων μου τὸν δροσερόν, τὸν ζωογόνον, τὸν ἀρωματισμένον ἐκεῖτον ἀέρα. Καὶ λησμονήσασα τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεως μου, ἐρρόθη ἐπὶ μεγάλης ἀναπαυτικῆς ψαθίνης ἑδρας, λέγουσα Ἑλληνιστὶ εἰς τὸν σύντροφόν μου.

Ἠγήαινε σὺ νὰ ἴδῃς καὶ ἀκούσῃς τὰ μαθήματα. Ἐγὼ δὲν τὸ κουνῶ ἀπ' ἐδῶ. Ἐνοῶ νὰ μείνω μὲ τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἐντύπωσιν.

Ἄλλ' ἡ συνοδός μου, ὡσεὶ μαντεύσασα τοὺς λόγους μου, προσέθηκεν. Ἐλθετε, κυρία. Ἐδῶ εἰς τὸ ὀπίσω μέρος τῆς αὐλῆς. Ὁ εἶσθε ἐπίσης καλὰ καὶ ἀναπαυτικὰ ὅσον ἐδῶ Τὴν ἠκολούθησα, χωρὶς νὰ μείνω διὰ τοῦτο μετανοημένη.

Ἐκεῖ εἰς τὸ ὑπαίθριον ὑπὸ τὸ ποιητικώτατα καταπίπτον ὕδωρ ὑπῆρχον περὶ τὰ εἴκοσι ψαθίνα ἀναπαυτικὰ καθίσματα, μὲ ἰσαριθμούς μικρὰς τραπέζας ψαθίνους. Ἐννεὰ νεανίδες καὶ ἑπτὰ νέοι εἶχον λάβει τὰς θέσεις των καὶ κυρία πρεσβυτίς μὲ πάλλευκον κόμην ἐδίδασκεν, ἐνῶ μαθηταὶ καὶ μαθήτριά ἐλάμβανον σημειώσεις. Ἐγίνετο ἀνάπτυξις τοῦ Guillaume-Tell τοῦ Schiller. Ἡ διδασκαλία διακοῦσα ἀπὸ ἡμῶν εἶδη ὥρας εὐρίσκειτο εἰς τὸ πέρασ τῆς.

Ἡ καθηγήτρια ἐζήτησε τὴν γνώμην τοῦ ἀκροατηρίου ἐπὶ τινος σκέψεως τῆς. Οἱ κύριοι τί νομίζουν, εἶπε, στρεφόμενη πρὸς τοὺς νεανίας. Ὡ ! ἅς εἴπωμεν πρῶτον αἱ δεσποινίδες τὴν γνώμην των, εἶπε δεκαεξαετής μείραξ ζωηρότερος τῶν ἄλλων.

Μία ἐκ τῶν μαθητηρίων ἠγέρθη καὶ ἐλεύθερος, σαφῶς, ἀνεπιτηδεύτως ἐξέθεκε τὴν γνώμην τῆς. Ὁ προλαλήσας ἀπήντησε, συγχάριων αὐτὴν διὰ τὴν σαφήνειαν, μεθ' ἧς διετύπωσε τοὺς λόγους τῆς, ἀλλὰ ἐπιφέρων ἰδίας τινὰς παρατηρήσεις. Μετ' αὐτὸν δύο ἄλλοι ἐζήτησαν τὸν λόγον, ἵνα ὑποστηρίξουν τὰ παρὰ τῆς κόρης λεχθέντα. Οὕτω συνήθη ὠραία καὶ ἀβρὰ συζήτησις, ἣν ἔλυσε τέλος ἡ καθηγήτρια, ἱκανοποιήσασα ἀμφοτέρω τὰ μέρη.

Τὸ μάθημα ἐκεῖνο εἰς τὸ ὑπέρθερον, παρὰ τὰ μεγάλα δένδρα καὶ τοὺς δροσεροὺς πίδακας, μὲ ἐπανεφέρειν εἰς παλαιούς χρόνους τῆς δόξης καὶ τοῦ ἔθνικοῦ μεγαλείου μας. Ἡ ὑπαίθριος διδασκαλία τοῦ Σωκράτους, ὑπὸ τὸν ὠραῖον πάντοτε οὐρανὸν τῆς πόλεως τῆς Παλλάδος, ἢ Ἀκαδημία τοῦ Πλάτωνος, μετὰ τῶν ὑγιῶν ἐκείνων ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν περὶ ἐκπαίδευσως, μετὰ τῶν εὐρυτάτων φιλοσοφικῶν θεωριῶν τῶν χρόνων ἐκείνων, μοὶ ἐφάνη, ὅτι συνεχίζονται ἐδῶ, ὡσεὶ οὐδέποτε εἶχον διακοπῆ.

Εἰς τὸ σχολεῖον αὐτὸ δὲν ὑπάρχουν ὑποχρεωτικὰ μαθήματα παρὰ μόνον τρία ἢ τέσσαρα. Αἱ μαθήτριά καὶ οἱ μαθηταί, ἔχει ἕκαστος τὸ δωματίον ἢ διαμέρισμά του ἐν αὐτῷ, ἀναλόγως τῶν μέσων, ἅτινα διαθέτει. Μόνον εἰς τὸ γεῦμα ὑποχρεοῦνται νὰ καθήσασιν ὅλοι καὶ ὅλοι εἰς κοινὴν τράπεζαν. Τὸ πρόγευμα καὶ τὸ δεῖπνον λαμβάνουν οἶκον δῆποτε ὥραν θέλουν, ἢ εἰς τὸ δωματίον των ἢ εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ἐδῶ, μοὶ λέγει ἡ νέα μου φίλη ἐγνωρίσθη μετὰ τοῦ συζύγου μου. Ἐμελέτησα τὸν χαρακτῆρά του, ἐσπούδατε τὸν ἴδιον

κόν μου και αφού έπεισθημεν ότι συμβιβάζομεθα ως χαρακτη- ρες καθώς και κατά τὰ αίσθηματά ενυμφεύθημεν. Και εἴμεθα, προσέθηκε, πολύ εὐτυχεῖς, ὡς ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι δὲν ἐνοῦνται εἰς τὰ τυφλά, ἀλλ' οὕτε ἔχουν νὰ βλέπουν ἐλαττωμένην τὴν ἀγάπην των ἀναλόγως πάντοτε πρὸς τὰς ἀπαγορευθείσας, ἀτινας ἢ στενὴ γνωριμία ἐπιφυλάσσει εἰς τοὺς ἀγνώστους.

**ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ**

**ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ**

Ὅπως παράσχωμεν ἰδέαν τῆς πληθῆος τῆς πρὸς μελέτην ὕ- λης, ἀρκεῖ νὰ εἰπώμεν, ὅτι εἰς ἀνθολογίαν δημοσιευθείσαν πρό- τινος ἐν Ἀθῆναις ὑπὸ τοῦ κ. Ματαράγκα, ποιητοῦ καὶ αὐτοῦ ὁ πίναξ τῶν ζώτων ποιητῶν περιλαμβάνει τεσσαράκοντα ὀκτώ ὀνόματα, ὃ δ' ἐκδότης ὑπόσχεται καὶ δεύτερον τεῦχος περιλαμ- βάνον ἀποσπάσματα ποιήσεων, τῶν ὁποίων οἱ συγγραφεῖς δὲν παρελήφθησαν ἐν τῷ πρώτῳ. Καὶ ὅμως πόσοι ἐκ τῶν μὴ πα- ραληφθέντων ἐν τῇ ἀνθολογίᾳ ταύτῃ θεωροῦσιν ἑαυτοὺς ἀδικη- θέντας! Εἶναι ἀληθές, ὅτι, ἐκ τῶν μὴ παραλειπομένων πολλοὶ ἀντιπροσωπεύουσιν ἄλλας σχολάς, οἱ πλεῖστοι ὅμως ἀνήκουσιν εἰς τὴν σχολὴν τῶν Ἀθηναίων, τούτῃστιν εἰς τὴν τῶν γραφόντων τὴν καθαρῆυσαν.

Δὲν εἶναι δὲ μόνον ἡ ποσότης τῶν ποιητῶν ἐκπληκτικὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ γονιμότης τινῶν ἐξ αὐτῶν. Ὡς ἐν παραδείγματι ἀναφέ- ρομεν, ὅτι ὁ κ. Σοφοκλῆς Καρύδης ἐδημοσίευσε διαφόρους συλ- λογὰς λυρικῶν ποιήσεων, κωμωδιῶν κτλ., καὶ ὅτι εἰς τὸν ἀριθ- μὸν τῶν τόμων τούτων τῶν διαδοχομένων ἀλλάλους ἀνευ διακοπῆς, ἐπιπροσθίεται καὶ τὰς πολυαριθμοὺς σατύρας τὰς περιλαμβανομένας εἰς τὰς σατυρικὰς ἐφημερίδας, ὧν ὑπῆρξε συντάκτης. Ἄλλος ποιητής, ὁ κ. Συνοδινός, ἐξέδωκεν, (ἐὰν δὲν ὑστεροῦμεν ἤδη), τὸν ἐνδέκατον τόμον τῶν λυρικῶν αὐτοῦ ποιή- σεων. Τρίτος ὁ γυμνασιάρχης κ. Ἀντωνιάδης, δημοσιεύει μεθ' ὑπερφυοῦς εὐχερείας ποιήματα, ὅτε μὲν δραματικά, ὅτε δ' ἐπο- ποιίαι, ἐν οἷς οἱ στίχοι ρέουσι κατὰ χιλιάδας, καὶ ἐξ ὧν τὰ πλεῖστα ἔχουσι τὴν τύχην νὰ βραβεύωνται ὑπὸ τοῦ Πανεπι- στημίου. Ὁ κ. Βλάχος τέλος, οὐτινος ἤδη ἐμνήσθημεν, ἀναγ- γέλει ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου ἐνὸς ἐκ τῶν νεωτάτων βιβλίων αὐτοῦ, τριάκοντα δύο τόμους, ὧν τὸ ἥμισυ ἔργα ποιητικὰ, ἐν οἷς ὀφεί- λομεν νὰ σημειώσωμεν ἀξιόλογον μετάφρασιν τῶν Ποιητικῶν Μελετῶν τοῦ Λαμαρτίνου. Τὸ τριακοστὸν τοῦτο τρίτον βιβλίον τοῦ κ. Βλάχου εἶναι ἡ μετάφρασις Νάθαν τοῦ σοφοῦ τοῦ Λέ- σιγκ, ἧτις ἐβραβέυθη ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἂν τινες τῶν ποιητῶν παρέχουσι τοσαύτην δαψιλεῖαν ποιήσεων, ὑπάρχουσιν ἄλλοι τῶν ὁποίων τὸ ἔργον περιορίζεται εἰς φυλλάδια. Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο διὰ τὸν κρι- τικὸν ἐὰν οἱ τοιοῦτοι ἦσαν οἱ πλείότεροι. Ὁ χρόνος θὰ ἐκτε- λέσῃ τὸ ἔργον του. Ἐκ τῆς πληθῆος τῶν στίχων τούτων θὰ ἐξαφανισθῇ πᾶν τὸ μὴ βιώσιμον. Ἀπὸ τούδε τὸ κοινόν, τοῦ ἡ καλαιστοῦσιν ἀσημέραι ἀναπτύσσεται, λησμονεῖ πᾶν λήθης. Προσθετέον εἰς ταῦτα καὶ τὴν ἐπιρροὴν ἀμε- καὶ αὐστηρᾶς κριτικῆς, οἷαν ὁ κ. Ροῖδης ἐνεκαίνισεν ἧτις φωτίζουσα τὴν κοινὴν γνώμην περὶ τῶν ποιη- καὶ τοὺς ποιητὰς περὶ ἑαυτῶν. ἡ συνήθως εἶναι εὐκολωτέρα τῆς τέχνης, εἶναι

ὅμως ἐνίοτε καὶ ἐπίσης δύσκολος. Οἱ ποιηταὶ τῶν Ἀθηναίων θὰ μάθωσιν (ὅπερ εὐχόμεθα) νὰ παράγωσιν ὀλιγώτερα, νὰ μὴ δη- μοσιεύωσι πᾶν ὃ,τι παράγουσι, καὶ νὰ προτιμῶσι μούσαν στεῖ- ραν, παρὰ τὴν παρατολμὸν μούσαν τῆς μετριότητος. Μόνον εἰς ἓνα Ἀλφρέδον Μυσσὲ ἐπιτρέπεται, ὅταν γράφῃ περὶ τέκνου μο- νοφάλλου καὶ ὕδου νὰ λέγῃ:

*C'est déjà bien joli quand on en a fait un*

Δίκαιον εἶναι νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ εὐθύνη τῆς ἐν Ἀθῆ- ναῖς ποιητικῆς δαψιλεῖας, δὲν ἐπιβαρύνει μόνους τοὺς ποιητὰς. Τὸ στιχουργεῖν εἶναι σχεδὸν ἔμφυτον τοῖς Ἕλλησι. Γνωστὰ εἶ- ναι τὰ μοιρολόγια, ἅτινα αἱ γυναῖκες αὐτοσχεδιάζουσι θρη- νοῦσαι τοὺς νεκρούς. Οὕτως αἱ νεάνιδες, ἐν πολλαῖς νήσοις, παίζουσαι ἀνταλλάσσουν αὐτοσχεδίουσιν στίχους. Ἀλλαχοῦ δὲ συναντώμενοι ἐκτοξεύουσι κατ' ἀλλήλων ἐμμέτρους ἀπεισιμούς. Τὸ τοιοῦτον εἶναι ἔμφυτον εἰς τὴν φυλὴν ταύτην. ἔγκειται εἰς τὰς ἔξεις αὐτῆς ἢ δ' ἑλληνικὴ ἀτμοσφαιρα διατελεῖ αἰσίποτε ποιητικὴ καὶ μεθ' ὅλας τὰς ἐκθέσεις, τὰς διαλέξεις καὶ τὰς ἰδέας τοῦ κ. Ροῖδου.

Οὕτως ἐμορφώθη ἡ ὠραία δημόδης ποίησις, ἧτις ἐδοξάσθη, πέπρωται δὲ καὶ αὐτὴ νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν ἀληθῶς ἐθνικὴν ποίη- σιν τῆς Ἑλλάδος.

Πρὸς τοῦτο εἶδει νὰ δοθῇ μόνον καλὴ διεύθυνσις εἰς τὴν ἐθν- κὴν ἰδιοφυίαν, χαλιναγωγομένην καὶ αὐτὴν, ἀλλὰ συνέβη τὸ ἐ- ναντίον. Βιάζοντες τὴν παραγωγὴν, δὲν ἐρριψοκινδύνευσαν ἄρα γε νὰ ἐξαντλήσωσι τὸν χυμὸν ;

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

Εὐφρασία Κατεῖα

**Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ**

Ὁ δίφρος καλῶς κεκλεισμένος καὶ ὑπὸ δύο καστανοχρῶν ἴπ- πων συρόμενος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶχον ὁδοιπορῆσαι μέρος τῆς νυκτός, εἶχεν ἤδη διέλθει τὸ μέγα ἄνογμα, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου ἡ μεγάλη θύρα ἐπανεκλείσθη. Ἦσαν αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ Ἀ- πριλίου καὶ ἐνεκα τοῦ πρωῖνοῦ ψύχους καθίστατο λίαν ἐπιθυ- μητὸν τὸ ζωηρὸν πῦρ, ὅπερ ἔλαμπεν εἰς τὴν μεγάλην ἐστίαν τοῦ ἐστιατορίου.

Ἐκαστος ἐξ αὐτῶν ἐκεῖνος καὶ ἐκεῖνη ἔλαβον ἀνὰ μίαν ἔδραν καὶ ἐκάθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων παρατηρούμενοι ὡς νὰ ἠρώ- των ἀλλήλους ἐὰν ἦσαν τὸ παίγιμον ὀνείρου τινὸς ἢ ἔζων ἐν τῇ πραγματικότητι.

Αὕτη πρώτη διέκοψε τὴν σιωπὴν.

— Γεώργιε, εἶπε τίνουσα τὴν χεῖρα εἰς τὸν σύζυγόν της, ἐνόμιζον, ὅτι ἡ ἡμέρα τῶν γάμων μας θὰ ἦτο τόσο, δι' ἐσὲ ὅσον καὶ δι' ἐμὲ ἡ ὠραιότερα τῆς ζωῆς μας. Μήπως ἠπατήθη;

Ὁ Γεώργιος ἔλαβε τὴν χεῖρα, ἧτις τῷ ἑτέινετο καὶ γονυπε- τήσας ἐνώπιον αὐτῆς.

Ὡ Λουκία ! Δὲν γνωρίζεις, δὲν ἐνοεῖς ὅτι, ἡ πραγματοποίη- σις τῆς ἐλπίδος ταύτης, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχον οὕτε τὸν ἀπαι- τοῦμενον χρόνον νὰ συλλάβω, με ἐβύθισεν εἰς ἐκστασιν τοιαύτην, ἐξ ἧς μοι εἶνε ἀδύνατον ἀκόμη νὰ ἐνοήσω ἂν ζῶ ἢ ἂν ὀνει- ρεύωμαι ! Σὺ, τόσο ὠραία, τόσο πλουσία, τόσο κωλακευο- μένη παρὰ πάντων, πῶς συγκατατέθηκε νὰ γείνης σύζυγος πτω- χοῦ τινος ζωγράφου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀξία εἶνε ἀκόμη προβλημα- τικὴ καὶ ὅστις δὲν ἔχει νὰ σοὶ προσφέρῃ εἰς τὸν κόσμον, εἰ μὴ τὸν πρὸς ἐσὲ ἔρωτά του ;

— Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸν μου φίλε, καὶ ἐσκεπτόμην νὰ μὴ σοὶ τὸ ἀποκαλύψω, εἰ μὴ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἤθελον γείνει σύζυγός σου. Ὁ Γεώργιος ὕψωσε πρὸς αὐτὴν ὀφθαλμοὺς ἐκε- τευτικούς.

— Τί σε ἐνδιαφέρει νὰ περιμείνης ὀλίγας στιγμὰς ἀκόμη τὴν ἀνακοίνωσιν ταύτην ; τῷ εἶπεν. Δὲν ἐγενόμην ἤδη ἰδική σου ; καὶ δὲν ἐνοεῖς, ὅτι ἀπολαμβάνω τὴν στιγμὴν ταύτην εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ ὀνειροπόλουσιν ! . . . Ἡμέραν τινά, ἐκ- τοτε παρήλθον δέκα ἔτη, ἦλθον εἰς Παρισίους μετὰ τῆς μη- τρός μου καὶ τοῦ πατρός μου, οἵτινες ἀφοῦ συνέλεξαν ὀλίγα χρή- ματα ἐσκέφθησαν ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπισκεφθῶσι τὴν μεγάλην ταύ- την πόλιν τῶν Παρισίων, ἐνθα οὐδεὶς ἐνασχολεῖται διὰ τοὺς ἄλλους, νὰ εὕρωσι πόρους διὰ νὰ ζήσωσι καὶ συνεχίσωσι τὴν οὐμπλήρωσιν τῆς ἀνατροφῆς μου. Ἡμῖν δεκαπενταετίαι, ἐπο- μένως εἶχον πολὺ περισσοτέρας πλάνας τῆς φαντασίας, παρ' ὅ- σας εἶχον ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ μου ! Ἀλλ' ἀντὶ νὰ εὕρωμεν τοὺς πόρους, οὗς ὑπελογίζομεν, εἶδομεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ ἐκφεύ- γωσι τῶν χειρῶν μας ἐκεῖνους, περὶ τῶν ὁποίων ἴσως εἶχομεν ὑπερβολικὴν συναίσθησιν ! . . . Καὶ εἶδον ἐντὸς τριῶν μηνῶν τὰς δύο προσφιλετέρας μου ὑπάρξεις νὰ ἐκλείπωσιν εἰς τὰς ἀγκά- λας μου . . .

Ὁ πατήρ μου ἀπέθανεν ἐκ λύπης ἢ μᾶλλον ἐκ τύψεως τοῦ συνειδότος· διότι εἶχεν οὕτω ἐγκαταλείψει εἰς τὴν τύχην τὴν εὐτυχίαν τῆς συζύγου καὶ θυγατρὸς του, καὶ ἡ μήτηρ μου μετ' αὐτὸν ἀπέθανεν ἐκ δυστυχίας.

— Σὺ, Λουκία, σὺ εἰς τοιαύτην θέσιν τόσο φοβεράν ; . . .

— Καὶ ὅταν ἀπώλεσα τὴν μητέρα μου ἔμεινα μόνη μετὰ τινῶν ἀθλίων ἐνδυμάτων, εἰς ἓν ἐλεεινὸν δωμάτιον, τὸ ὅποιον ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψω, διότι δὲν εἶχον πλέον οὐδὲ ὄβολον διὰ νὰ τὸ πληρώσω . . . . Ἐμμεῖνα οὕτω ἐπὶ δύο ἡμέρας ζῶσα μετὰ τεμαχίου ἄρτου καὶ ὀλίγου ὕδατος, τὸ ὅποιον εὔρον εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου . . . Ἀλλὰ τὴν τρίτην ἡμέραν ἡ πείνα μοὶ διεπέρασε τὰ σπλάγχνα καὶ τὰ βλέμματά μου βλο- συρὰ περιεφέροντο μετὰ τρόμου περὶξ ἐμοῦ, διότι δὲν ὑπῆρχε πλέον τίποτε . . .

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἔκρουσαν τὴν θύραν μου καὶ μία φωνὴ μὲ ἐκάλεσεν ἔξωθεν . . . Ὡ ! ἡ στιγμὴ ἦτο λίαν κα- τὰλληλος, βεβαίως καὶ ἐκεῖνος ὅστις ἤρχετο νὰ κρούσῃ οὕτω, ἐγνώριζε καλῶς, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ τὰ πάντα παρ' ἐμοῦ ἢ ὁποῖα ἐπειῶν ! . . . Ἦνοιξα ἐν τούτοις μετὰ δισταγμοῦ καὶ ἀνεγνώρισα εἰς τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου ἔκρουσε, μίαν παλαιὰν κυρίαν γείτονα, ἧτις με ἐβοήθει ἐνίοτε εἰς τὸ νὰ περιποιῶμαι τὴν μητέρα μου.

— Γνωρίζω τὴν δυστυχίαν σας, εἶπε, καὶ ἔρχομαι νὰ σᾶς προσφέρω μέσον σωτηρίας.

— Ὡ ! ποῖον ; ποῖον ; ἀνέκραξα ἐνοῦσα τὰς χεῖρας.

— Ἐκεῖ πλησίον σας ὀλίγα βήματα εὐρίσκεται τὸ ἐργα- στήριον ἐνὸς ζωγράφου· με εἶπεν ὅτι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν σᾶς παρετήρησε, καὶ ἂν ἠθέλετε νὰ τῷ χρησιμεύσετε ὡς πρότυπον διὰ τὰς εἰκόνας του, θὰ σᾶς πληρώσῃ ἀκριβᾶ, ὡστε νὰ μὴ ἔχητε ἀνάγκην ἄλλου ἔργου διὰ νὰ ζήσητε.

Δὲν εἶχον καιρὸν νὰ σκεφθῶ, νὰ ἐξετάσω τί τοῦλάχιστον ἐζήτου παρ' ἐμοῦ, καὶ ἔσπευσα νὰ ὑπάγω εἰς τοῦ ζωγράφου . . .

— Ὡ ! Γεώργιε ! ὅταν ἔμαθον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐζήτησεν παρ' ἐμοῦ ὀπισθοδρομῆσα ἐντρομος . . . Καὶ ἐπανακάμψασα

εἰς τὸ πτωχικὸν μου δωμάτιον, εἰς τὸ ὅποιον δὲν εἶχον τὸ δι- καιῶμα νὰ καταφύγω, ἀπεράσιμα νὰ ἀποθάνω ἐκ τῆς πείνης μᾶλλον ἢ νὰ γείνω πρότυπον . . . Ἀλλὰ ἡ πείνα ! Ἠξέουρον τί εἶναι πείνα ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων τὰ σπλάγχνα δὲν συνεσπά- σθησαν καὶ δὲν διεσχίσθησαν ὑπ' αὐτῆς, ὡστε νὰ ἔχουν τοὺς ὀφθαλμοὺς βλοσυροὺς, τὸ στήθος πεπιεσμένον καὶ τείνουσι τὴν χεῖρα πρὸς τὴν ἀδυσώπητον ἐκείνην φαντασιώδη ἠδονὴν, ἡ ὁ- ποία δὲν δύναται ποτε νὰ συλληφθῇ ! Ὡ ! τὴν ἀγωνίαν αὐ- τὴν ἐγνώρισα ἐγὼ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καὶ ὅταν ἡ νύξ ἦλθεν, μόλις στηριζομένη εἰς τοὺς τοίχους τοῦ πτωχικοῦ μου δωματίου ἦνοιξα τὴν θύραν καὶ ὤρμησα εἰς τὴν ὁδὸν διὰ νὰ ἐπαιτήσω ἓνα ὄβολον ! ἓνα ὄβολον διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ ἀγοράσω ἄρτον . . .

Εἶχον βάλει εἰς τὴν κεφαλὴν μου παλαιὸν μαῦρον σάλιον, τὸ ὅποιον μοὶ ἔκρουπε σχεδὸν καθ' ὀλοκληρίαν τὸ πρόσωπον, καὶ ἐπειδὴ τὸ σῆμά μου κεκυρτωμένον ἐκ τῆς ἀδυναμίας συνετέλει εἰς τὴν μεταμόρφωσίν μου, ἠδυνάμην εὐκόλως νὰ ἐκληφθῶ ὡς γραῖα γυνὴ καταβεβλημένη ὑπὸ τοῦ γήρατος καὶ τῆς δυστυχίας.

Ἐνταῦθα ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐσταμάτησε . . . καὶ πλήρης δα- κρῶν οἱ ὀφθαλμοὶ της προσηλώθησαν ἐπὶ τῶν τοῦ συζύγου τῆς ὅστις ἐκλαῖε σχεδὸν ὡς ἐκεῖνη.

— Ὡ φίλη μου ! ἀνεφώνησεν ὁ Γεώργιος, αἱ ἀναμνήσεις αὐταὶ εἶναι φρικταί ! Διατί νὰ τὰς ἀναπολής, ἀφοῦ εἴμεθα τόσο εὐτυχεῖς ; Διότι θέλω νὰ εἰξεύρης τὰ πάντα Γεώργιε καὶ νὰ εἰξεύρης πρὸ πάντων διατί σε ἀγαπῶ . . . Μόλις εὐρέθην εἰς τὴν ὁδὸν διητυθύνθη πρὸς φωταγωγημένην τινὰ οἰκίαν ἐνώ- πιον τῆς ὁποίας εἶχον σταματήσει πολυάριθμα ὀχήματα. Ἐκεῖ ἐσκέφθη, ὑπάρχουν εὐτυχεῖς, πλούσιοι, διὰ τοὺς ὁποίους τὸ χρῆμα δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἀξίαν. Ὅθι μὲ δώσωσι τὸν ὄβολόν, ὃ ὅποιος με ἀναγκασίει διὰ νὰ ἔχω τεμαχίον ἄρτου. Ἀλλὰ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ εὐτυχεῖς διήρχοντο χωρὶς νὰ με παρατηρή- σωσι, χωρὶς νὰ με ἀκούσωσι, καὶ ἐντὸς τῆς πτωχῆς κεφαλῆς μου παραλελυμένης ὑπὸ τῆς θλίψεως ἤκουον ὑποκόφους κρό- τους προλέγοντάς μοι προσεχῆ πτώσιν ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων των ἴσως . . . Καὶ ἐπλανώμην οὕτω ἐπὶ πολὺ ἀνευ θυ- νάμεων σχεδὸν ἀνευ θελήσεως τείνουσα μηχανικῶς τὴν χεῖρα, διότι ἐπίστευον ἀκόμη ἀορίστως ὅτι ἐκεῖ θὰ ἐπιπτεν ἡ ἐλεη- μοσύνη. Αἰφνης ὑπὸ τὸ φῶς ἐνὸς φανοῦ εἶδον διερχόμενον κυ- ριὸν τινα με πρόσωπον εἰλικρινές καὶ ἀδόλον, ὅστις μοὶ ἔδω- κεν ἀκόμη τὸ θάρρος νὰ ἐπαιτήσω τεμαχίον ἄρτου.

Δυστυχῆς γυνὴ ! ἀνέκραξεν ὁ ἀγνωστος, δυστυχῆς μήτηρ ἴσως ! Ὡ ἐὰν ἦμην πλούσιος . . . Καὶ σύρας βιαίως τὸ χρη- ματοφυλάκιόν του ἐξήγαγε νόμισμα τὸ ὅποιον μοὶ ἔτεινε συνο- δευόμενον με βλέμμα συμπαθείας, καὶ τὸ ὅποιον εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν, θὰ με συνεκίνηει περισσότερο ἀπὸ τὸ νόμισμα.

Ἦθελον νὰ ἀπέλθω χωρὶς νὰ εὐχαριστήσω, χωρὶς νὰ προ- φέρω λέξιν συμπαθείας. Τόσον ἐροδοῦμην μήπως παρατηρηθῆ ἡ ἡλικία μου, ὅταν τραχεῖά τις χεῖρ ἐτέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου μου.

Ἄ ! σὲ ἔπιασα γερόντισσα νὰ ἐπαιτῆς οὕτω πῶς εἰς τοὺς δρόμους, ἐμπρὸς εἰς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ γρηγορότερα παρα- καλῶ ! Ἡ πτωχὴ κεφαλὴ μου ἤδη τόσο ἐξησθενημένη ἀπὸ τὴν νηστείαν δὲν θὰ εἶχε πλέον τὴν δύναμιν ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν νεᾶν ταύτην ταπεινώσιν, ἐὰν ὁ νέος Κύριος, ὅστις εἶ- χεν ἤδη ἀπομακρυνθῆ ὀλίγα βήματα δὲν ἐπέστρεφε ταχέως ἀ- κούων τὰς λέξεις ταύτας.—Ἀπατάσθε, εἶπεν, εἰς τὸν κλη- τῆρα ὅστις ἐφάνετο, ὅτι ἤθελε νὰ με συλλάβῃ. ἡ κυρὰ εἶνε

ἔν πρόσωπον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς μητρὸς μου καὶ τῆς ἔδωκα ὀλίγα χρήματα διὰ νὰ φθάσῃ τὸ ταχύτερον εἰς τὴν οἰκίαν μας. Οἱ λόγοι οὗτοι μοὶ ἀπέδωσαν τὴν ἐλευθερίαν μου, καὶ εἰς τὴν στιγμήν ταύτην, ἠδυνήθην διὰ τῶν κροσσῶν τοῦ παλαιοῦ σαλίου μου νὰ ρίψω πρὸς τὸν σωτήρᾶ μου βλέμμα εὐγνωμοσύνης προερχόμενον ἐκ τοῦ βάλους τῆς καρδίας μου. Τὸ ἐνθυμῆσθε, Γεώργιε, ἠρώτησεν ἡ νεαρά γυνὴ με βλέμμα, τὸ ὁποῖον θὰ ὁμοιάζε βεβαίως με ἐκεῖνο τὸ βλέμμα τὸ ὑπὸ τῶν φανῶν.

— Ἐγὼ! Σὺ! σὺ Λουκία, σὺ ἡ πτωχὴ αὕτη γραία, τὴν ὁποίαν ἡ διήγησις σου φέρει εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου;

Ἡ διήγησίς μου δὲν θὰ εἴναι πολλὴ μακρὰ, εἶπεν αὕτη τῶρα με μειδίαμα. . . Ἀφοῦ σὲ ἀφῆκα, εἰσῆλθον εἰς γαλακτοπωλεῖον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀκόμη ἀνοικτὸν με ὄλην τὴν προχωρημένην ὥραν καὶ ἀνεῦρον ἔν μέγα πινάκιον γάλακτος καὶ ἔν τεμάχιον ἄρτου, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς μοὶ ἐφάνη τεράστιον, καὶ οὕτω ἀπέκτησα τὴν δύναμιν ἣτις μοὶ ἦτο ἀναγκαῖα διὰ νὰ φθάσω εἰς τὴν πτωχὴν μου κατοικίαν. Χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσω εἶχον ἀπομακρυνθῆ ἀρκετὰ, ἤμην εἰς τὰς συνοικίας τὰς πλουσίας καὶ κομψὰς, τὰς ὁποίας ὀνομάζουσι πεδιάδα Μονσῶ. Διήλθον ταχέως ἐνώπιον αὐτῶν τῶν πολυτελῶν οἰκιῶν, ὅτε ριπὴ μέλανος καπνοῦ ἐξεληθοῦσα ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ ἡμιοιγμένου τοῦ πρώτου πατώματος μιᾶς τῶν ὠραιότερων οἰκιῶν, μοὶ ἔδωκε τὸ προαίσθημα φρικτῆς δυστυχίας.

Ἐσήμανα ζωηρῶς πρὸς τὴν θύραν, ἣτις ἠνοιχθὴ παράυτα, καὶ ἐκβάλλουσα ἐνώπιον τοῦ δωματίου τοῦ θυρωροῦ τὴν ἀπαισιαν κραυγὴν πυρκαϊᾶ, ἡ ὁποία ταράσσει καὶ τοὺς πλέον ἀτρομήτους, ἀνῆλθον ταχέως τὰς βαθυμίδας διευθυνομένη πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ οἴου εἶδον νὰ ἐξέρχεται ὁ καπνός· ἡ θύρα ἦτο ἡμίλειστος χωρὶς νὰ διστάσω εἰσῆλθον εἰς τὸν θάλαμον ὅστις μοὶ ἐφάνετο, ὅτι ἠπειλεῖτο. . . . Νεκρικὴ σιγὴ ἐβασίλευσεν, ἀλλὰ γλῶσσα φλογός, ἣτις ὤρμησε πρὸς ἐμέ, καθ' ἣν στιγμήν ἠνοιγον τὴν θύραν, μοὶ ἔδειξεν ἐπὶ τῆς κοιτίδος μικρὸν δυστυχὲς πλάσμα σχεδὸν πνιγόμενον ὑπὸ τοῦ καπνοῦ. . . .

Ἐτρέξα πρὸς αὐτήν, τὴν ἔλαβον εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ διεληθοῦσα ἐκ νέου τὴν θύραν, ἣτις εἶχεν ἤδη καταληφθῆ ὑπὸ τοῦ πυρός, ἐπανερέθην εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς κλιμακῆς, καθ' ἣν στιγμήν οἱ κάτοικοι τῆς οἰκίας δραμόντες ἐκ τῶν φωνῶν τοῦ θυρωροῦ ἔφρουγον τῆδε κακέισε ὡς ἄνθρωποι ἔκφρονες ἐκ τοῦ φόβου.

Τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔσωσα ἦτο, θελκτικὴ μικρὰ κόρη δύο ἐτῶν ἀνατρεφόμενη ὑπὸ τῆς μάμμης τῆς τῆς μόνης συγγενοῦς τῆς. Ἐμπιστευθεῖσα τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην εἰς τὴν ἐπιτήρησιν μιᾶς θεραπεινίδος, ἀφῆθη μόνη ὑπὸ τῆς νεανίδος αὐτῆς, ἣτις ἐνόμιζεν, ὅτι ἠδύνατο νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ δι' ὀλίγας ὥρας καὶ τρέξῃ εἰς διασκεδάσιν.

Ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς μάμμης πρὸς ἐμέ δὲν εἶχεν ὄρια. . . Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην κατέστην ὄχι μόνον ἡ παιδαγωγός τοῦ παιδίου, ἀλλὰ καὶ ἡ φίλη τῆς γηραιᾶς κυρίας. ἠδυνήθην διὰ τῶν φροντίδων αὐτῆς νὰ ἐξακολουθήσω καὶ τελειώσω τὰς ἀρχαίους σπουδὰς μου. Τίποτε δὲν μοὶ ἠρνήθησαν, οὔτε τὰς σπουδαίας γνώσεις, οὔτε τὰς διαφόρους τερψιθύμους τέχνας. . .

Ἡμέραν τινὰ ἡ πτωχὴ μικρὰ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον ἀφοσιωθῆ μετὰ μητρικῆς στοργῆς, ἀνηρπάγη ὑπὸ μνηγιγίτιδος, ἐναντίον τῆς ὁποίας ὄλαι αἱ περιποιήσεις καὶ ὄλη ἡ ἀγάπη μας ὑπῆρξεν ἀνίσχυρος. Ἐκτοτε ἡ γηραιὰ μάμμη, τῆς ὁποίας ἡ

ὕγεια εἶχε λάθει ἤδη βαρεῖαν προσβολὴν ὑπὸ τῆς πυρκαϊᾶς ἡμέρᾳ τῆ ἡμέρᾳ ἐξησθένη ἀνευ ἐλπίδος ἀναρρώσεως.

Μίαν πρωΐαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔπασχε περισσότερο, ἡ γηραιὰ κυρία με ἐκάλεσε πλησίον τῆς κλίνης τῆς. Αἰσθάνομαι, με εἶπεν, ὅτι ἡ ζωὴ ἐντὸς ὀλίγου θὰ με ἐγκαταλίπη, δὲν ἔχω οὐδένα εἰς τὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον νὰ γαπῶ περισσότερο ἀπὸ ἐσὲ πτωχὸν μου παιδί. Ἐπομένως μὴ ἔχουσα καμμίαν οἰκογένειαν, ἡ ὁποία νὰ με διαφέρῃ, ἀπεφάσισα νὰ σὲ ἀφήσω κληρονόμον ὄλης τῆς περιουσίας μου. Ὅσα εὐρῆς τὴν ἀποδείξιν παρὰ τῆ συμβολαιογράφῳ μου, ὅστις θὰ σοὶ δώσῃ τὰς λεπτομερείας καὶ καταστήσῃ κάτοχον τῆς περιουσίας μου μόλις ἐγὼ ἀπέλω τὸ κόσμος τούτου, διότι, εἶσαι πρὸ πολλοῦ ἐνηλιξ, καὶ δὲν δύνασαι νὰ κάμῃς παρὰ καλὴν χρῆσιν τῆς μεγάλης περιουσίας, ἣν σοὶ ἀφίνω. . . .

Καὶ πάλιν ἔμεινα ἔρημος εἰς τὸν κόσμον, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην με εἰκόνα καὶ ἀνάμνησιν, αἱ ὁποῖαι κατεπλήρου τὴν καρδίαν μου.

Ἐνθυμῆσθε τὴν ἔκθεσιν ἐκεῖνην τῆς ζωγραφικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἔτυχον ἐπὶ τέλος τὴν εὐτυχίαν νὰ σᾶς ἐπανιδῶ καὶ σᾶς ὁμιλήσω; Ἡμῖν συγκεκινημένη καὶ σᾶς ἔστυρα σχεδὸν Γεώργιε, τί ἐσκέφθης τότε διὰ τὴν γραίαν αὐτὴν κόρη, ἣτις ἦτο εἰκοσαεξαετίας ἤδη καὶ ἣτις ἐφάνετο σχεδὸν λέγουσα «λάβε με σύζυγον;» Ἐννοεῖς σήμερον μετὰ πόσας ἀγάπης ἔρχομαι νὰ πληρώσω τὸ χρέος αὐτὸ τῆς καρδίας.

Ὁ Γεώργιος δὲν ἀπεκρίθη οὐδέν. Ἀλλὰ, ἐν τῇ ἐκστάσει, μετὰ τῆς ὁποίας παρετῆρει τὴν σύζυγόν του ἐνώπιον τῆς ὁποίας εἶχε γονυπετήσῃ ἐκ νέου. Ἡ Λουκία ἐνόμισεν, ὅτι εἶδεν ἔν δάκρυ, τὸ ὁποῖον τῇ ὑπενθύμησε τὸ πρῶτον βλέμμα τοῦ Γεωργίου ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ! . . .

Ἐκ τοῦ Γαλλικῆ Σοφία Σ. Λοῦκα

ΗΛΙΟΥ ΔΥΣΙΣ

Κλίνει ὁ ἥλιος βραδὺς ὀπίσω τῶν ὄρεων καὶ ρίπτει φεύγων ἐν πομπῇ εἰς νέφην χιονολαμπῆ σπινθῆρα τελευταῖον

Ἐκεῖν ἄργυροστίλδουσι, χρυσοῦνται καὶ ροδίζουσι, κ' εἰς τὸν εὐρὺν ὠκεανὸν τῶν σαπφειρίων οὐρανῶν προσπλέουσι κυματίζουσι.

Ἄς ἠδυνάμην νὰ πετῶ με πτέρυγας ἀνέμων καὶ εἰς τὰ νέφη τὰ χρυσαῖα ὅπου Θεοῦ πνοὴ φυσᾷ καὶ εὐνασθῶ εὐδαίμων!

Ἡ δάφνη τοῦ μετώπου μου ἀκμαία ν' ἀναθάλλη ὑπὸ τὰ φῶτα τ' ἄργυρᾶ, καὶ τῆς ψυχῆς μου ἡ χαρὰ εἰς τοῦρανοῦ τὰ κάλλη.

Κ' ἐνὸς τὴν λύραν μου χροσοῖ ὁ ἥλιος ὁ δῶν, ἐπὶ συννέφων ἀραιῶν νὰ μελωδῶ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγγέλων ἕσμα θεῖον!

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Κορηλία Α. Πρεβεζιῶτου.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς. Περὶ τοῦ ἀληθῶς ὠραίου τούτου κωμειδουλίου τοῦ κ. Καπετανάκη ἐγράψαν ἀρκετὰ καὶ ὑφ' ἡμῶν καὶ τῶν λοιπῶν συναδέλφων κατὰ τὴν κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ἐμφανίσιν του, ἀμφιβάλλομεν δὲ ἀν ὑπάρχῃ τις ἐκ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως νὰ μὴ εἶδε τὸν κατ' ἐπανόληψιν διδασχῆς ἐκ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως καὶ παντοῦ τοῦ κ. Παντοπούλου Γεν. Γραμματέα, ὅστις ἄφῆκεν ἐπὶ τῆς ἐπιτυχίας ὑπὸ τοῦ κ. Παντοπούλου. Ὁ Γεν. Γραμματεὺς ἐνεφανίσθη κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα ὑπ' ἄλλου θέματος, τῆς «Προόδου», καὶ πρὸς στιγμήν ὁμολογοῦμεν, ὅτι ἀμφιβάλλομεν περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἀνευ τοῦ κ. Παντοπούλου.

Ἐν τούτοις ὁ ὑποδουθεὶς τὸ πρόσωπον τοῦ Γεν. Γραμματέως κ. Ἀπεργῆ καὶ τὰ ἄλλα μέλη τοῦ θεάτρου ἐπέτυχον, ἴδια δὲ ἤρσαν ὁ χαρίεσσα νεαρὰ ἡθοῦς δις Σαπῶ Νικολαΐδου, ἣτις ταχέως θὰ καταλάβῃ διαπρεπὴ θέσιν μετὰ τῶν συναδέλφων τῆς.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας καπνίζει τριάκοντα ἕως τεσσαράκοντα τούρικὰ σιγάρα καθ' ἑκάστην.

Ἡ Τσαρίνα καπνίζει ἐπίσης ἀλλ' εἰς τὰ ἰδιαίτερα αὐτῆς δώματα καὶ οὐδέποτε ἐνώπιον τοῦ Τσαρού.

Καπνίζουν ἐπίσης ἡ βασίλισσα τῆς Ρουμανίας, ἡ ἀντιβασιλεύουσα βασίλισσα τῆς Ἰσπανίας ἡ βασίλισσα Ἀμαλία τῆς Πορτογαλλίας, ἣτις κατὰ τοῦτο ἀκολουθεῖ τὸ παράδειγμα τῆς μητρὸς τῆς, κομήσσης τῶν Παρισίων, καὶ τέλος ἡ βασίλισσα τῆς Ἰταλίας.

Κάμουσι ἄσχημα βοᾷ ὁ Δεκροῦς καταστρέφου τὴν ὑγείαν των καὶ ἐκτίθενται εἰς φοβερὰ δυστυχήματα, ὡς ἡ ἀτυχὴς ἐκεῖνη πριγκίπισσα Μαθιλδὴ τῆς Αὐστρίας, θυγάτηρ τοῦ ἀρχιδουκῆ Ἀλβέρτου, τοῦ νικητοῦ τῆς Κουστότζας, ἣτις ἀπέβησεν ἐν μέσῳ φοβερῶν ἀλγηδόνων.

Ἡ ἀτυχὴς πριγκίπισσα ἐκάπνιζε λαθραίως κλεισμένη εἰς τὸν παρθενικὸν τῆς κοιτῶνα. Ἡμέραν τινὰ ἀκούσασα τὰ βήματα τοῦ πατρὸς τῆς κρύπτει τὸ ἀνημμένον σιγάρον ἐντὸς τοῦ θυλακίου τῆς, τὸ φέρμα τῆς πέρνει φωτιά, φλόγες τὴν περιβάλλον καὶ μετ' ὀλίγον ἐκπνέει.

Τὰ διαζύγια ἐν Εὐρώπῃ.

Ἡ «Ρωσικὴ Ἐφημερίς» τῆς Μόσχας ἀναλὺει σύγγραμμα περὶ τῶν διαζυγίων ἐν Ρωσίᾳ, δημοσιεύσεν ὑπὸ τῆς κεντρικῆς ἐπιτροπῆς τῆς στατιστικῆς.

Κατὰ τὰς πληροφορίας τῆς ἐπιτροπῆς ἀπὸ τοῦ 1867 μέχρι τοῦ 1886 ἐσημειώθησαν ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ Ρωσίᾳ κατὰ μέσον ὄρον ἐτησίως 844 διαζύγια μετὰ τοῦ ὀρθοδόξου πληθυσμοῦ, 14 παρὰ τοῖς καθολικοῖς καὶ 155 παρὰ τοῖς λουθηρανοῖς.

Ἐὰν κρίνῃ τις ἐκ τῆς στατιστικῆς ταύτης, οἱ λουθηρανοὶ προσφεύγουσιν εἰς τὰ διαζύγια τέσσαρας ἢ πέντε φορές περισσότερο ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους καὶ 33 ἀπὸ τοὺς καθολικοὺς, ἐνῶ ὁ ἀριθμὸς τῶν διαζευχθέντων Ρώσων εἶναι ἐπτάκις ἀνώτερος τοῦ τῶν καθολικῶν.

Ἡ διαφορά αὕτη προέρχεται κυρίως ἐκ τῆς ἀντιθέσεως τῶν νόμων, οἵτινες κανονίζουν τὰ τῶν γάμων καὶ συνετελεσθῶν τῶν ὁποίων τὸ διαζύγιον παρὰ τοῖς καθολικοῖς εἶναι ἀπέριως δυσχερέστερον ἢ παρὰ τοῖς λουθηρανοῖς.

Διὰ νὰ κρίνῃ ὅμως τις εὐχερέστερον, πρέπει νὰ ὑπολογίσῃ τὰ διαζύγια ἐν σχέσει πρὸς τοὺς γάμους. Κατὰ τὴν αὐτὴν χρονικὴν περίοδον ἐπὶ 10,000 γάμων ἔλαβον χώραν παρὰ τοῖς ὀρθοδόξοις 14, 7 διαζύγια, 2,0 παρὰ τοῖς καθολικοῖς καὶ 66,8 μετὰ τοῦ λουθηρανῶν.

Εἰς τοὺς πληθυσμοὺς τῆς μεγάλης Βρετανίας, τὰ διαζύγια εἶνε σπάνια ἀπὸ τοῦ 1886 ἐπὶ δεκαεξακλιῶν γάμων, ἡ στατιστικὴ τῶν διαζυγίων ἦτο διὰ τὴν Ἰρλανδίαν 10,4, διὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Οὐαλλίαν 13,9 καὶ διὰ τὴν Σκωτίαν 22,5.

Ἡ Νορβηγία καὶ ἡ Ἰταλία παρουσιάζουσιν 28 διαζύγια. Ἐπειτα ἔρχονται: Ἡ Αὐστρία μετὰ 41 διαζύγια, τὸ Βέλγιον μετὰ 54, ἡ Οὐγγαρία μετὰ 64, ἡ Σουηδία μετὰ 65 καὶ ἡ Ολλανδία μετὰ ἐβδομηκοντα. Ἀκολουθοῦντες τὴν αὐξοῦσαν κλίμακα, βλέπομεν ἀμέσως μετὰ ταῦτα τὴν Γαλλίαν, ἔπειτα τὴν Ρουμανίαν, τὴν Γερμανίαν, τὴν Δανιμαρκίαν καὶ τέλος τὴν Ἑλβετίαν, ἣτις ἀριθμεῖ 472 διαζύγια ἐπὶ 10 χιλιάδων γάμων.

Ἐν Ρωσίᾳ ἡ αὐξήσις μετὰ τοῦ διαζυγίων καὶ γάμων δὲν βαίνει ὁμοιομόρφως, διότι, ἐνῶ ἐκ τῶν πρώτων ἐπῆλθεν αὐξήσις 20 0/0, ὁ ἀριθμὸς τῶν γάμων ἠῤῥῆσε μόνον κατὰ 4 ἐπὶ τοῖς 0/0.

Στατιστικὴ περὶ τῶν διαζυγίων παρὰ τοῖς μὴ χριστιανικοῖς πληθυσμοῖς τῆς Ρωσίας δὲν ὑπάρχει ἀκριβῆς, ἐν τούτοις κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους ὑπολογισμοὺς εἶναι πολὺ συγχωτέρα ἢ διαζευξίς μετὰ τοῦ

— Καὶ ὅμως ὄλα ταῦτα ἦσαν γνωστὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ σας, κυρία κόμησσα. Βαθεῖα ἐκπληξίς ἐφάνη ἐπὶ τῆς ἐκφραστικῆς φυσιογνωμίας τῆς Ναδίνας. — Καὶ ποῖος τὰ εἶπευρεν; ἠρώτησε. — Τὰ εἶπευρεν ἡ ἄλλη κόρη σας, ἣτις ἐπισκέπτετο συχνὰ τὴν κυρίαν Ἀνδρέου.

— Ὅπως ἡ ἀδελφὴ τῆς οὕτω καὶ ἡ Φράγκα τὰ ἐμπιστεύεται εἰς τὸν μνηστήρᾳ τῆς; κύριε, εἶπεν ἡ κόμησσα, συνοδεύσασα τοὺς λόγους τῆς μετὰ βλέμμα τῶσον τεθλιμμένον, ἕμα δὲ καὶ τῶσον ὠραῖον, ὥστε ὁ κ. Ζερβαὶ ἀνετραχίασεν. Ἡ Ναδίνα ἐξηκολούθησε.

— Τὸ λέγω μετὰ βαθείας θλίψεως. Αἱ θυγατέρες μου οὔτε με ἄγαποῦν πλέον δὲν με ὑπακούουσι.

«Ἴδοὺ εἰς ποίαν κατάστασιν ἐπανεურίσκα τὴν πρώτην. Ὅποια τάχα θ' ἀποθῇ καὶ τῆς δευτέρας ἡ τύχη; . . . Οὐδεὶς τῇ ἀπάντησέ τι.

Ἡ Σοβίλη ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν. Ὁ Μαυρίκιος ἔκλαιε πάντοτε, κρύπτον τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν του.

Μόνη ἡ φυσιογνωμία τῆς Φράγκας μετεβλήθη, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς δέ, εἰς ἀπάντησιν τῶν λόγων τῆς κομήσσης, ἔλεγον καθαρά, ἕμα δὲ καὶ περιφρονητικῶς.

— Μήπως θέλεις νὰ ἐκθέσω τοὺς λόγους τοῦ πρὸς ἐσὲ μίσους μας; Ἡ κόμησσα κάλλιστα ἐνόησασα τί ἐσήμαιον τὰ βλέμματα τῆς Φράγκας, ἐφοβήθη, καὶ ἐσπευσε νὰ δώσῃ ἄλλην διεύθυνσιν εἰς τὴν ὁμιλίαν.

— Ὑποθέτω, κύριε, εἶπεν ἀποτεινομένη εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, ὅτι δὲν θὰ ἀφῆσται εἰς αὐτὴν τὴν τρύπαν τὸν νεκρὸν τῆς θυγατρὸς μας, ἐν μέσῳ τῶσον πραγμάτων ἔδω. Ἄτινα προεβόων ἀπαισίαν ἐντύπωσιν, καὶ μάλιστα ἀφοῦ καὶ οἰκίαν ἔχει καὶ οἰκογένειαν ἣτις ἀναμένει νὰ τὴν δεχθῇ.

Ἡ Φράγκα ἐπρὶκίασεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν Ἐυάνευσεν τὴν ἰδέαν τῆς κομήσσης.

Αὕτη δὲ ὕψους ἀνεπαίσθητος προκλητικὸς ἐξηκολούθησε. — Καί, ἐν ὅσῳ ἔζη, με παρεγνώρισεν, με ἀπρηνήθη. Εἶχε πάντοτε ὅμως ὄλην τὴν ἀγάπην μου. Ἐξαντλεῖται ποτὲ ἡ μητρικὴ στοργή;

«Ἦδη ὅμως, ὅτε εἶνε νεκρὰ, ἀνήκει εἰς ἐμὲ ἡ κόρη μου καὶ θὰ με συγχωρήσεται βεβαίως νὰ τὴν παραλάβω. Ἡ ἀμείζα μου περιμένει κάτω πρὸς τοῦτο. Ἄν ὁ κύριος Πρυνιὲ δὲν περιέπεσον εἰς πλάνην, ἡ ἐκφορά θὰ γίνῃ ἀπὸ

των η των χριστιανων. Ουτως εν τη επαρχια της Ουφαμ επι 9,336 γαμων κατα το 1886 εγεναν 1,386 χωρισμοι.

Δια την Ελλάδα ομως ουδεν αναφερεται η στατιστικη αυτη, ουτε κανεις ποτε εσκεφθη να υπολογιση τα γενόμενα διαζύγια. Δυστυχως η στατιστικη μας και κατα τουτο υστερει και αυτης της Ρουμανιας. Αλλ' ες παρηγορηθωμεν δια την ελλειψιν ταυτην, αφού και η «Ρωσικη Εφημερις» παραπονείται οτι η στατιστικη του τοπου της εχει ελλειψεις, μη χωρίζουσα τα διαζύγια κατα κοινωνικας τάξεις, όπως ακριβέστερον καθορισθώσι και οι αληθεις λογοι αυτων.

«Εις τους κόλπους του Αβραάμ η ψυχη της μικρας Ύλης, ηλικιας δεκα επτα ετων, η οποια εις Βαμβέργ, παρα τας υγθας του Μαινητος ποταμου, ηγαπήθη επι τρεις ημέρας και απεθανε». Ταιαυτη εινε η επιγραφη ρομανικου διηγήματος, υψίστης καλαισθησιας της βαρικής Δελάνδ, παρουσιαζομένης υπό το ψευδώνυμον Ossit, διηγήματος οπερ, κατα τον κριτικογραφον δύναται να θεωρηθη ως αριστοτέγγημα.

Η Ύλησα, εξ ης και ο τίτλος του διηγήματος, εινα μικρά κόρη της Βαμβέργ, η οποια εχει μακράν ξανθήν κόμην. λατρεύει τα άνθη και εξομολογείται τα μυστικά της εις το ζήρωσ αυστηρόν άγαλμα του Κονράδου Γ' εν τω καθεδρικω ναφ. Τουτο και μόνον αρκει να υποδείξη την αγνότητα της ψυχης της.

Η Ύλησα φαντάζεται ικανόν να την αγαπήση ένα προπετη κομφεωόμενον, οστις, ελθών εις Βαυρόντ δια την εν αυτω σειραν των μελοδραματικων παραστάσεων, μετέβη μέχρι Βαμβέργ.

Πράγματι ουτε τα ωραία άγαλματα, ουτε οι ωραίοι νεοι εχουσι ψυχην και ζωην, διότι γονρίζουν μεν να όμιλουσ εις τας κορασιδας, δέν δύνανται όμως να τας έννοουσ.

Η Ύλησα αποθησκει κρημνηθεισα από του ύψους του βάρου, εφ' ου ύσταται το άγαλμα του Κονράδου Γ', άλλ' ακριβέστερον ειπειν, ειχεν ήδη συντριβη η ζωη της, καθότι επείσθη, οτι ο έκλαμπρος ίπποτης, οστις επι εικοσιτέσσαρας ωρας την εθαύμασε την εγκρατέλιπε πλέον.

Αυτή εινα όλη η ύπόθεσις του διηγήματος. Η συγγραφεύς του παρουσιάζει την Ύλησαν ως θα παρουσίαζε μίαν μικράν αδελφήν της, μάς φέρει να διδωμεν μέχρι των βαθυτάτων μυχών της παλλούσης καρδιάς του τρυφερού εκείνου πλάσματος, και, αν και η ήρωίς της άγορη τον κόσμον και ως μόνον της κόσμημα εχει ένα δακτύλιον με μαργαρίτην, τον όποιον εθαλεν εις τον δάκτυλον της εκείνος, οστις μαργαρίτην, τον όποιον εθαλεν εις τον δάκτυλον της εκείνος, οστις μάιν ημέραν εσφιξε την χείρα της, ουχ ήττον η μικρά εκείνη κορασίς, δούλη και θυμα της πραγματικότητος, εινα βασιλισσα του έρωτος και του παραμυθίου.

Ο κόσμος δια την ήρωίδα εινα πλασμένος από καλλονήν και καλοσύνην. Οτι και αν βλέπη, οτι και αν θίγη, εινα αγνόν, άθώον, τρυφερόν. Η Ύλησα αποθησκεισασα εκβάλλει κραυγήν απείρους παρατεινομένην. Και δέν αποδίδει την συμφοράν της εις την αίσχροτήτα του

νεου, ουδ' εις την κοινωνικην ανισότητα, αλλά μόνον εις το άπηγες πεπρωμένον, το όποιον συντριβει εν πολύτιμον κόσμημα.

Ίσως η απείρους και ακαταστέως διαγεομένη εν τω βιβλίω ποιήσις, ίσως ο επιπεινών υπερβολικός λυρισμός βαρύνουν όλίγον το τόσον άπλουθ θέμα της διηγήσεως' άλλ' η συγγραφεύς ανήκει εις τον κόσμον των αισουσών, τον όποιον δέν εκτραχύνουν αι βιωτικαι ανάγκαι, και τον όποιον αι αδιάλειπτοι επισκέψεις Καί δέν επιδιώκει βεβαίως ουδένα σκοπόν το διήγημα τουτο, ειμη μόνον ίνα επιδείξη την απαρμάλλον χάριν του ύψους, την παραδόξον εκείνην, ήτις απαντα εις μόνον τα άνωφελη αντικείμενα. Το μόνον χαρακτηριστικόν ένός κοσμήματος εινα το να εινα πολύτιμον και να μη δύναται να χρησιμεύση εις τίποτε.

Η Ύλησα, ως πών κόσμημα, τίποτε δέν επιδιώκει, αλλά κινεί την συμπάθειαν, την αγάπην, την εκπληξιν, την θουπειαν μιξς χιμαίρας. —αισθήματα, τα όποια φάνονται ζωηρότατα παρ' τοις παιδίοις, και τα όποια υφίστανται εις τας νεαράς έτι γυναίκας και εις τους ποιητάς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Α. Κ. Μύτικα. Χρήματα ελήφθησαν, ενεγράφητε.—Καν Ο. Γ. Γ. Τρίπολιν. Συνδρομή σας ελήφθη, ευχαριστούμεν.—Καν Ε. Γ. Φ. Σίφων. Οικιακής εκτός δεκάτου αριθμού δέν εξεδόθη έτερος.—Καν Ε. Α. Δ. Πάρον. Δύστυχως ακατάλληλον προς δημοσίευσιν.—Κον Ι. Ι. Σμύρνην. Επιθυμείτε εάν υπάρχουν τα ζητηθέντα να σας σταλλουσ; το λάθος όμως δέν εινα ιδιόν μας.—Καν Ε. Κ. Κάβρον. Φρ. χρ. 32 ελήφθησαν, απείρους ευχαριστίας.—Κ. Α. Π. Βόλον. Σας ευχαριστώ διότι με ένθυμήθητε έστω και άργά προσεχώς γράφω, προσφιλει Ε. συγγαίρω και φιλω.—Κον Ι. Χ. Σόκια. Επιστολή ελήφθη, φύλλα στέλλονται, συνενόηθητε μετά κ. Γ. Ίωαννίδη άνταποκριτού μας εν Σμύρνη και δι' αυτού αποστέλλετε χρήματα.—Κον Στ. Α. Σ. Σίον. Φύλλα στέλλονται τακτικώς ποιοι οι παραπονούμενοι; ες γνωρίσωσι καθυστερουντας αριθμούς, όπως τοις σταλλωσιν.—Κον Ι. Ο. Καφρ Ζαγιάς. Στέλλω απόδειξιν με επιστολήν.—Καν Α. Α. Μίνια. Φρ. 33 ελήφθησαν απείρους ευχαριστίας.—Κον Α. Σ. Νέα συνδρομήτρια ενεγράφη.—Καν Ε. Κ. Καλάμας. Περιγραφή ελήφθη, καλη αλλά ξερά και χωρις να ποικιλληται με άνεκδοτόν τι ευχαριστον εκτός δε τουτου και πολυ μακρά.—Μην αποβαρύνεσθε γράψατε τίποτε άλλο σύντομον.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κατά των κάλων. Λαμβάνετε ελαίαν γινομένην την θερμαίνετε καλώς εις το φώς και την επιθέτετε επί του κάλου σας. Περιμεινάτε, την πρωίαν ο κάλος θα μαρυνθη και θα καταπέση.

Κυρία Άγγλις μέσης ηλικίας ζητεί θέσιν η ως οικονόμος η ως dame de compagnie. Συνιστάται θερμώς παρ' ημών.

την οικίαν της με όλας τας ανηκούσας αυτη τιμάς, διότι όπως δήποτε ο βίος της ύπηρεσεν άσπιλος.

«Αν, τούναντιόν αι προαιθήσεις της Φράγκας δέν εινε άπατηλαί, και αξιωθώμεν να την αναπτήσωμεν, τινεσ κάλλιον ημών δύνανται να άγωνισθώσι δια να την αποσπασωσιν από τουσ δυυχας του θανάτου;

— Δυστυχως, κυρία, ειπεν ο άρχηγός της δημοσίας άσφαλείας, οστις επί μάλλον και μάλλον υφίστατο την επήρειαν της Ναδινας, η μητοική στοργή σας πλανη. Δέν εινε εκ των τυχόντων Ιατρών ο κύριος Ήρυνιέ, εινε δε αληθέστατον δ.τι αυτός εθεβαίωσεν. Άγωνίζεται δε οτι εν περιπτώσει δολοφονίας, οια η παρουσα, ο νόμος άπαιτεί, και δέν δύναμεθα η να συμμορφωθώμεν προς τας διατάξεις αυτου, να μεταφερθη το πτώμα εις την Μόργκαν όπου θα γίνη η αυτοψία. Μόνον αφού εκπληρωθη η σκληρά και φοικώδης αυτη διατύπωσις, τότε μόνον θα μάς εινε επιτετραμμένον να σας παραδώσωμεν τον νεκρόν της.

Όταν ηκουσε τας λέξεις Μόργκα και αυτοψία η Φράγκα εγινε πελιονότερα του σώματος της Τερζέζα.

Ετινάθη παρ' τω κυρίω δε Κομβρεμών, οστις ητο πάντοτε ως ημιθανής εις μίαν γωνίαν του δωματιού, και έστεισε σφοδρώσ τον βραχίονά του.

— Τι κάθεσθε αυτου και θρηνείτε ως γυνή εκραυγασεν, και δέν βλέπετε τί γίνεται περίξ ημών, λησμονών όλως και τα άνασθειμένα εις υμάς καθήκοντα.

— Δέν άκούετε οτι σέπτονται να μεταφέρουν την Τερζέζαν εις την Μόργκαν. δια να μου την σκοτώσουσι! Διότι δέν εινε νεκρά, ειμαι βιβαία

«Αφου η κυρία δε Ροσεδέλ έπρότεινε να την μεταφέρωμεν εις την οικίαν μας, εξακήσατε τα δικαιώματά σας ως άνακριτου και διατάξατε να μεταφερθη εκεί το ταχύτερον, εγώ δε ύπόσχομαι να την ανακαλέσω εις την ζωην, τη βοηθεία και Ιατρών εν ανάγκη.

Οι πλήρεις ενεργεία, λογοι της Φράγκας έκαμαν τον Μαυρικιον να προσπαθήση να συμμαζεύση τον νου του δια να καταλάβη που ερίσκειται, και μεια κόπου έννόησε τέλος τι τω έλεγον.

— Με φαίνεται όρθη η γνώμη της δεσποινίδος, ειπα τότε προς τον άρχηγόν της δημοσίας άσφαλείας, εν και εινε πιθανόν να διατελη αυτη εν πλάνη δέν δύναμεθα ν' άρηθώμεν αυτο το όποιον μάς ζητουσ η κυρία και η δεσποινίς δε Ροσεδέλ.

«Άλλως τε οι Ιατροι τους όποιους θα καλέσωσι, θα διαβεβαιώσωσιν αν ζη η όχι η κυρία Δανζελού.

— Έστω ειπεν ο κ. δε Ζερβαί, αν παρουσιασθη ανάγκη, η διατύπωσις εκεί-

νη δύναται να εκπληρωθη μετά την ταιούτην πιστοποίησιν των Ιατρών.

— Διατάξατε λοιπόν τα εικότα ειπεν, ο κ. δε Κομβρεμών.

Ο άρχηγός της δημοσίας άσφαλείας ητοιμάζετο να εξέλθη όταν τον έσταμάτησεν αφνης η Φράγκα.

— Εις την άμαξαν της οικίας μας ητις περιμένει κάτω, θα την βάλωμεν βέβαια. . . και θα μοι επιτρέψετε να έμω και εγώ μαζί της;

«Ω! σας καθήκευδα, μη μου άρηθητε την χάριν αυτην, θέλω να ειμαι διαρκώς σιμά της!

Ητο τόσον επιδητικη η θαυμασία ωραιότης της κατ' εκείνην την στιγμήν με την Ικευτικην εκκρασιν του λεπτοφυούς και την λάμψιν των μεγάλων οφθαλμών της οτι τινεσ έμαρτύρουν την άκραν αγωνιώδη ανησυχίαν της, ώστε ο κ. Ζερβαί συγκατετέθη άμέσως εις οτι τω έζήτη.

— Ά! επράξατε καλά! άνερωνησεν εκείνη. Εύχαριστώ. Κάτι άλλο τώρα. Περιττόν να φέρετε άνθρωπος δια να καταβιβάζουσ εις την άμαξαν την αδελφήν μου. . . η Σιδίλη, ο κ. δε Κομβρεμών και εγώ, ειμεθα έκκετοι να την καταβιβάζωμεν μόνον μας.

Δέν θέλω να έγγίση άλλος την Τερζέζαν. Με έννοείτε;

— Μάλιστα, δεσποινίς. Θέλετε να άρχίσωμεν άμέσως τώρα;

— Τώρα μετ' όλίγον. Θα θεομάνω πρώτον όλίγον νερόν δια να την νύσω, να την καθαρίσω από τα αίματα και έπειτα να την ένδύσω.

«Σιδίλη με βοηθείς;

Η εξιόλογος νεנית μετέβη άμέσως εις το μαγειρείον, ηναψε το γαζ και έβαλε να θερμανθη ύδωρ.

Ο Μαυρικιος και η Ναδινα ειχον εξέλθει εις την αθουσαν άνκινόμεντες να τελειώση οτι ειχε να κάμη η Φράγκα.

Ο άνακριτής ητο βυθισμένος και αυθις εις τας ζοφεράς σκέψεις του.

Η Ναδινα, με συνεσπασμένης τας όφρεις, εκέκπετο πών άλλο η τα περι αυτην.

Το ύδωρ εθεομάνθη.

Με συγχαίρετε να σας βοηθήσω εις τίποτε! ηρώτησεν ο κ Ζερβαί οστις επί μάλλον και μάλλον συνεσπείθε προς την Φράγκαν δια τουσ τρόπους και την συμπεριφοράν της.

— Αν ιδώμεν οτι δέν άρκοϋμεν η Σιδίλη και εγώ, θα σας καλέσωμεν, ες δοκιμάσωμεν τώρα μόναι, και βλέπομεν.

(Άκολουθεί).